

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci **žalobce: L. S.**, zastoupeného zákonnou zástupkyní Irinou SULTANYAN, nar. 27. 8. 1977, státní příslušnicí Arménské republiky, v České republice naposledy pobytem Masarykova 618, Kralupy nad Vltavou, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2008, č. j. OAM-93/LE-C09-C09-2008, ve věci mezinárodní ochrany, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 7. 2008, č. j. 48 Az 31/2008 – 18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“) ze dne 7. 2. 2008, č. j. OAM-93/LE-C09-C09-2008. Uvedeným rozhodnutím žalovaného byla zamítnuta jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, jako zjevně nedůvodná.

Z obsahu předloženého soudního spisu vyplynulo, že napadený rozsudek krajského soudu byl stěžovateli doručen fikcí ve smyslu ustanovení § 46 odst. 3 a § 50c odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s ustanovením § 42 odst. 5

zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), dne 15. 9. 2008.

Podle ustanovení § 46 odst. 3 a § 50c odst. 1 a odst. 4 o. s. ř. nebyla-li fyzická osoba zastižena na adrese svého pobytu či místa, kde se zdržuje, doručující orgán jinou písemnost, která není určena do vlastních rukou adresáta, doručí vhodné fyzické osobě bydlící, působící nebo zaměstnané na téže místě nebo v jeho okolí, která adresáta zná a souhlasí s tím, že mu písemnost odevzdá; není-li možno ani takto doručit, doručující orgán písemnost uloží a zanechá adresátovi v místě doručování výzvu, aby si písemnost vyzvedl. Nebude-li uložena písemnost, která má být doručena do vlastních rukou, vyzvednuta do 10 dnů od uložení, považuje se poslední den lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.

Nejvyšší správní soud z doručky založené pod č. 1. 21 soudního spisu ověřil, že pokus doručujícího orgánu o doručení písemnosti stěžovateli, resp. jeho zákonné zástupkyni, byl učiněn ve středu 3. 9. 2008 a vzhledem k tomu, že zákonná zástupkyně nebyla v místě doručení zastižena, byla téhož dne písemnost uložena u držitele poštovní licence. V souladu s ustanovením § 40 odst. 3, větou první, s. ř. s. případně-li poslední den lhůty na sobotu (v daném případě připadl na sobotu 13. 9. 2008), neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den, tedy v tomto případě poslední den lhůty, který je možno považovat za den doručení, připadl na pondělí 15. 9. 2008. Pro úplnost je třeba dodat, že zákonné zástupkyni stěžovatele byla písemnost vydána dne 16. 9. 2008; fikce doručení však nastala již dne 15. 9. 2008 uplynutím desetidenní úložní doby, jejíž poslední den se považuje za den doručení, i když se stěžovatel o tomto uložení nedozvěděl.

Součástí napadeného rozsudku bylo i řádné poučení o možnosti stěžovatele podat proti tomuto rozsudku kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení písemného vyhotovení rozsudku, a to k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím krajského soudu.

Dle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí a zmeškání lhůty pro podání kasační stížnosti nelze prominout. Dle ustanovení § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí dle ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.

V daném případě bylo ve smyslu ustanovení § 40 odst. 1 s. ř. s. dnem určujícím počátek běhu dvoutýdenní lhůty pro podání kasační stížnosti pondělí 15. 9. 2008. Konec lhůty pro podání kasační stížnosti dle odst. 2 téhož ustanovení pak v návaznosti na výše uvedené připadl na den, který se svým pojmenováním

shodoval s dnem určujícím počátek běhu lhůty, tedy na pondělí 29. 9. 2008. Tento den byl posledním dnem pro včasné podání kasační stížnosti, tj. pro její předání soudu nebo zaslání prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předání orgánu, který má povinnost ji doručit. Stěžovatel byl Krajským soudem v Praze správně poučen, že může podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu. Také byl správně v souladu se zákonem poučen, že kasační stížnost má proti rozsudku krajského soudu podat u Krajského soudu v Praze, tedy u toho soudu, který rozsudek vydal. Stěžovatel ale v rozporu s uvedeným poučením Krajského soudu v Praze kasační stížnost adresoval Krajskému soudu v Hradci Králové a takto adresovanou zásilku dal na poštu dne 29. 9. 2008. Podání – kasační stížnost - bylo doručeno dne 30. 9. 2008 adresátovi, tj. Krajskému soudu v Hradci Králové, ten zaslal toto podání Krajskému soudu v Praze, který tuto kasační stížnost obdržel až dne 3. 10. 2008. Podle poslední věty ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže byl podán předčasně nebo opožděně. Na tom nic nemění ani ta skutečnost, že byla zásilka podána na poště poslední den zákonem stanovené lhůty, protože nebyla správně adresována, za den podání kasační stížnosti je proto třeba považovat až den doručení příslušnému krajskému soudu (resp. den odeslání tomuto soudu v souladu s ustanovením § 40 odst. 4 s. ř. s.). Je však třeba uvést, že už Krajskému soudu v Hradci Králové byla kasační stížnost doručena po lhůtě až dne 30. 9. 2008, a proto ji ani nemohl ve lhůtě doslat příslušnému krajskému soudu, tedy Krajskému soudu v Praze (obdobně srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2003, č. j. 3 Ads 8/2003 – 17, publikováno pod č. 101/2004 Sb. NSS).

Je třeba dodat, že přestože kasační stížnost stěžovatele má nedostatky, tedy stěžovatel není zastoupen advokátem, krajský soud předložil kasační stížnost Nejvyššímu správnímu soudu s tím, že neodstraňoval vady podání, neboť podle jeho názoru je kasační stížnost zjevně opožděná, z důvodu ekonomie řízení považuje Nejvyšší správní soud tento postup za zcela správný.

Nejvyšší správní soud proto ze všech shora uvedených důvodů kasační stížnost proti napadenému rozsudku krajského soudu odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť byla podána opožděně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2008

JUDr. Radan Malík
předseda senátu